

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 26. De ingredientibus Religionem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

liberum egredi, si vouendo, intentionem habuerit renunciandi prædicto priuilegio, quia uouit quod erat in sua potestate. Sed post Concilium Trident. non potest talis opinio procedere, quia nullus est locus eiusmodi renunciationi. Ipsum enim in sess. 25. de regularib. cap. 16. inualidat omnem renunciationem & obligationem, etiam cum iuramento vel in fauorem cuiuscunq; causæ piæ factam, ante annum probationis. Vnde non potest quis, etiam si velit, prædicto priuilegio se priuare. Quare nec potest ante eundem annum, facere votum validum perseverantiæ, quo se eodem priuilegio priuet, siq; intra illum ipsum annum permanet in sua libertate.

CAP. XXVI.

De ingredientibus religionem.

SUMMARIUM.

- 384 Ingressus in religionem fit cum per susceptionem habitus, tum per professionem.
 385 Requisita ad professionem expressam.
 386 Tres modi quibus fit professio tacita.
 387 Quod non sit quis censendus professionem tacitam fecisse, per susceptionem habitus noui: iorum: quantumcunque suam uoluntatem perseverandi ac profitendi sufficientissime ostenderit.
 388 Quo modo accipienda sint iura, que in contrarium citantur.
 389 Quatenus aliquam religionem tacite professus possit aliam intrare.

384. Ingressus in religionem dicitur dupliciter vno modo, cum quis religionis habitum suscipit, & ad probationem recipitur; siq; per ingredientes religionem intelliguntur Nouitij, seu iuvenes: de quibus multa Summularij habent in verbo Nouitius, & post eos Azor in lib. 12. primæ partis Moral. Inl. cap. 2. & 3. quæ relinquimus ei qui uolet apud ipsum uidentia: contenti eo, quod maxime facit ad iudiciū nobis propositum, & in illo cap. 1. qu. 10. ipse Azor docet, post Angelum num. 18. Tabien. num. 13. Armillam num. 18. in eodem verbo Nouitius, & Syluestrum Religio 5. quæst. 6. nimirum quod nouitius non teneatur quidem simpliciter & absolute alligatus statuti religionis: cum libere possit ab ea recedere, nec admittas sit in Religiosorum fodalitium; sicut nec catechumenus adstringitur Ecclesiæ legibus nōdum baptizatus; nihilominus dato quod uelit persistere in probatione, teneatur Superioris imperio parere: cui si non subiciat se, nequit commode gubernari & probari. Debet item religionis statuta seruare, ut vires suas probet, & assuecat illorū obseruationi, alioqui probatio ipsius non erit idonea, offendunturq; veterani. Aduerte autem quod Azor ibidē addit, Nouitium non incurrit in penam quam religionis statuta delinquentibus imponunt: ut nec catechumenus ante receptionem baptismi, incurrit in penas legibus Ecclesiasticis statutas; quia ut hic nondum est admissus in Ecclesiam, ita nec ille in religionem; sed uterq; adhuc foris est.

Altero modo ingressus in religionem dicitur, cum quis per professionem in fodalitium Religiosorum ita admittitur, ut absq; mortali peccato & apostasia, tanquam effectus veræ & simpliciter Religiosus, recedere nequeat. Sic accipitur in cap. Quia ingredientibus, 19. quæst. 3. & in Authentica Ingressi, Cod. De Sacrosanctis Ecclesijs. Fit autem istiusmodi ingressus tribus adhuc modis. Inter quos discrimen est, quod is qui ingreditur primo vel secundo modo, matrimonium amplius contrahere non possit; siq; id attentet, matrimonium sit nullum, ex cap. Vnico De Voto & voti redemptione in sexto. Is vero qui ingreditur tertio modo, si postea uxorem ducere attentet, quamuis mortaliter peccet, contrahit tamen valide.

385. Ingressus igitur in religionem primo modo, fit per professionem expressam, quæ præter uisitam formam profitendi (cuius Azor lib. 12. cap. 4. quæst. 2. varios modos refert) requirit necessario tres condiciones. Prima habetur ex cap. Porrectū De regularibus, ut professio ipsa fiat in manibus eius, qui illam recipiendi plenam habet potestatem. De quo idem Azor in seq. cap. 5. quæst. 3. 4. & 7. ubi versu 3. post alios (quos

ipse citat) ait in manu alterius, loco eius factam, valere, si id prius ipse mandauerit, aut postea probarit: factam vero non eius loco, non valere, quantumcunq; postea id sciens, ipse approbet.

Duz autem reliquæ condiciones habentur ex Concilio Trident. sess. 25. cap. 15. de regul. Vna est, ut is qui professionem facit, expleuerit ætatis suæ annum 16. siue uir siue mulier fuerit. Altera est, ut post susceptum habitum, abfoluerit annum integrum probationis. De qua conditione Azor in prius citato cap. 4. quæst. 9. agens, bene monet cum Nauarr. in libr. 3. consil. consilio 30. De regularib. num. 1. annum probationis posse impleri ab eo qui nōdum expleuerit annum decimum sextum; vique talis probationis, posse probatum admitti ad professionem expleto 16. anno, quia Concilium non facit illam anni determinationem quoad probationem, sicut quoad professionem. Inter quas tres condiciones cernitur hæc differentia, quod quantumcunq; prima desit, professio nihilominus rationem voti simpliciter habere possit, ob intentionem quam proficiens habuit tali promissione Deo facta, adstringere se ad perpetuam paupertatem, castitatem & obedientiam. Sin autem secunda vel tertia conditio desit, professio nulla sit, nec ullam inducat obligationem, ut Concil. Trid. ibid. expressit.

Ingressus in religionem fit secundo modo per professionem tacitam: & hoc tribus diuersis rursus modis, quorū primus habetur ex cap. Vidua De regularibus: cum quis habitu proprio professorum suscepto legitime, id est, auctoritate illius, cuius est admittere seu incorporare religioni; eiusdemq; autoritate sciens & uolens facit aliquod opus de iure vel consuetudine cōueniens solis professis (quod nec ignorat) quale esse potest suffragium ferre in conuentu, aut in comitijs, vel iussu Abbatis iniciari sacris ordinibus.

Secundus uero habetur ex cap. Ad nostram De regularibus, cum quis sciens ac uolens defert habitum professorum manifeste in colore, scilicet, vel aliā forma distinctum ab habitu nouitiorum, siq; perseuerat per triduum. Quæ etiam in re iuxta ea quæ alijs citatis habet Azor in eod. cap. 4. qu. 3. exigitur, ut quis gestet huiusmodi habitum, susceptum natu & auctoritate Superioris, cuius est ad professionem admittere; & (ut consentaneum est) gestet in monasterio: aut si extra, id faciat tantum cum facultate eiusdem Superioris. Adde legitimam etiam ætatem debere habere, ex ca. 1. & cap. Constitutionem, De regularib. in 6.

Textus demum habetur ex cap. Ex parte De Regul. & ex Clem. 2. eod. tit. & est, cum quis per annum integrum defert habitum nouitiorum & professorum communem id est, nō distinctum manifeste in colore, scilicet, vel figurā, quantumuis distinguatur occulte: ut uerbis gratia, per solam benedictionem, quæ professorum, non autem nouitiorum habitus benedicti solet, prout tangitur in fine cap. 1. De regular. in 6. Ad quem etiam tacitæ professionis modum, opus est ut quis habitum gestet sciens & uolens, eumq; acceperit auctoritate eius, qui ad professionem potest recipere. Quod uero ex citata Clem. 2. deducitur quoad ætatem, sufficere ad hanc eundem modum, ut quis ad annos discretionis peruenerit, nunc per Conc. Trid. sessione 25. de regular. cap. 15. sublatum est, cum decernit professionem religionis, factam ante expletum decimum sextum ætatis annū, nullam vim habere. Inno & in totum sublatos pariter esse duos præcedentes modos tacitæ professionis, patet ex eo quod ibidem quoq; idem Conc. decernit, nullam esse professionem eius qui minori temporis spatio, quā unius anni post susceptū habitū, steterit in probatione. Cum enim ad primum modū sufficiat tempus unius operationis (quod aliquot tantum horarum, aut dierum ad summum paucorum esse solet) & ad secundum sufficiat triduum, non potest illud de spatio unius anni in illis seruari.

Potest uero seruari tertio hoc tacitæ professionis modo, ideoq; nunc perinde ac ante Concil. Trid. censendus est tacite professus, qui post expletū ætatis annum decimum sextum religionis habitum Nouitij & professis communē, nec colore aut forma distinctum gestauerit per annum, auctoritate eius qui potest ad professionem admittere. Vnde nunc perinde ac pridem taliter professus, potest per censuram compelli manere in religione, iuxta citatum cap. Ex parte: eumq; religio, quam sic professus est, retinere tenetur, prout probat

Angelus in verbo Nouitius §. 14. quia talis vere est Religiosus, iuxta illud, quod ex capit. vnico De voto in 6. nequeat valide matrimonium contrahere, vt nec expresse professus. At religiosus non est nisi alicuius religionis, in qua professus est. Quare debet in ea retineri.

387. Tercio modo ingressus religionis fit, quando quis Nouitiorum habitum suscipit animo mutandi vitam absolute & simpliciter; hoc est, voluntate religionem profitendi, & in ea perpetuo manendi, quem animum demonstrat aperto aliquo signo externo; quale esse potest beneficium suum alteri resignasse, aut se bonis suis abdicasse. De hoc mentio est in cap. Super eo, in cap. Consulti, in cap. Statuimus, De regularibus, & in cap. Beneficium, & in cap. Non solum, eod. tit. in 6. In illis enim decernitur, eum qui susceperit habitum Nouitiorum, posse intra annum probationis libere recedere; nisi illum susceperit animo vitæ ratione simpliciter mutandi. Vnde aliqui Canonistæ (quorum meminit Azor in prima parte Moral. Inst. lib. 12. cap. 4. qu. 4.) voluerunt deducere, quod hic modus constituat diuersum à præcedentibus professionis genus. Sed contrarium tenendum est cum Sylu. in verbo Religio 3. q. 19. versu. Quarto inducitur, Rosella verbo Nouitius §. 13. & Angelo eod. verb. §. 12. quia professio religionis (vt citatis aliquot Canonistis idem Angelus habet in seq. §. 13. Etiam ante attingimus) nunquam inducitur, etiam si quis expresse voueat, nisi ea fiat in manibus illius qui potestatem habet ordinariam vel delegatam recipiendi, & incorporandi religioni in qua fit professio. Cum autem quis tertio isto modo ingreditur religionem Superiorem tradens ei habitum Nouitiorum non tradit animo admittendi ad professionem, sed solum ad probationem, vt vitam & mores ipsius exploret. Accedit quod in cap. Non solum De regularib. in 6. religionem isto modo ingrediens, aperte distinguitur ab eo qui proficetur expresse vel tacite; cum scilicet ad illa verba, Nisi professus sit expresse vel tacite, adduntur ista: aut euidenter conficit illam vitam mutare voluisse.

388. Iura autem prius citata, quibus sententia contraria nititur, non sufficere ad illius probationem; Azor loco citato ex eo docet, quod ex illis nihil amplius deduci possit, quam eum qui Nouitiorum habitum suscipit simpliciter, animo & voluntate profitendi, atq; perseverandi in vita religiosa, adstringatur voto simplici religionis; neq; iure possit ad secularem vitam statutum redire; cum religionem ingressus sit non modo vt experiretur, an vita religiosa sibi expediret, prout loquitur cæteri Nouitij; sed etiam voluerit adstringere se ad emittendam professionem, & perseverandum in ea religione. Vnde tantum sequitur, quod peccaturus sit quidē, rediens ad secularem vitam; non tamen quod possit, in foro externo tanquam professus cogi redire ad religionem; neq; si ipse matrimonium contrahat (etiam si in eo peccet mortaliter contra id ipsum votum, quo obligatur coram Deo) illud erit nullum, prout constat ex cap. vnico De voto in 6. Neq; etiam tenetur manere in religione, cuius habitum susceperit, sed est ipsi liberum aliam, etiam laxiorem eligere, ex cap. Consulti. De regularibus.

389. Porro quod eandem libertatem eligendi aliam religionem, Angelus in verbo Nouitius §. 14. concedit ingredienti per professionem tacitam (argumento capit. Constitutio- nem; De regul. in 6.) admiserim procedere in casu quo sic ingrediens, nullam præcise habuit intentionem se adstringendi ei religioni; sed tantummodo relinquendi seculum. De voto enim iudicandum est ex intentione vouentis. Quod si talem se adstringendi intentionem habuerit, negari non habere prædictam libertatem: quia in cap. Ex parte, De regularibus, taliter professi præcipiuntur per Ecclesiasticam censuram compelli, determinatè monachalem regulam secundum formam ordinis, profiteri & seruare. Nonnulla alia de ingrediensibus religionem proponunt & satis familiariter explicant Syluest. verbo Religio 2. & 3. & Azor in cit. lib. 12. cap. 4. & 5. apud quos ea videnda relinquimus; cum hæc videantur sufficere Parochis, quorum instructionem maxime spectamus.

CAP. XXVII.

De ingressu religionem.

SVMMARIVM.

- 390 Varietas eorum, quæ Religio incumbunt ex officio.
- 391 Quatuor casus in quibus Religiosus mortaliter peccat contra obedientiam.
- 392 De peccato eius qui in religione votatantum, non autem regulas seruare vult.
- 393 Quatenus peccet Religiosus agendo contra regulas que non obligant ad culpam.
- 394 Obedire sine præcepto, quæ in eo expectatio melius est. Et quid agendum, cum diuersi Superiores contraria mandant et item quid in dubio.
- 395 Quando sit, aut non sit necessarium, quod Religiosus Prebato suo obediat.
- 396 Quatenus consueudo possit, aut non possit excusare ab obseruatione regale.
- 397 Religiosus post factam professionem, de suis bonis disponere non potest: nec testamentum ante illam factum mutare.
- 398 Peccatum suo genere mortale Religiosus committit contra paupertatem, habendo proprium.
- 399 Tres casus in quibus Religiosus mortaliter peccat retinens aliquod in usum proprium.
- 400 Peccat Religiosus volens de aliquo libere disponere, ac si dominum illum haberet.
- 401 Religiosus de eo quod domino accepit non potest disponere.
- 402 Ad quem tenetur Religiosus ordinis, in quo assignatur cuique suum proprium.

390. EX ijs quæ religionem ingressis incumbunt ex officio, quædam sunt propria illius ordinis quem susceperit, ad quorum notitiam habendam consulendæ sunt propriæ constitutiones eiusdem ordinis: nec enim omnium eadem sunt, sed variorum variæ. Quædam vero sunt communia, atque adeo ab omnibus cuiusvis ordinis Religiosis seruanda; vt quæ ius commune illis vniuersè sub præcepto imponit. De quibus quoad ius nouum, Concilium Trident. legi debet in sess. 25. De regularibus (eius generis ex eodem Concilio multa refert Azor in prima parte Moral. Institut. lib. 12. cap. 18.) & quoad ius antiquum, legi debent cause & tituli iuris canonici quos initio huius tractatus commemorauimus. Nonnulla istius generis, tanquam posita in vsu frequenti, referemus in sequenti capite ac quantum ad nostrum institutum videtur sufficere, tractabimus. Alia deniq; religio ipsa de se exigit ab omnibus Religiosis; nempe ea quæ spectant ad tria illius essentialia vota perpetuæ castitatis, paupertatis, & obedientiæ. In quibus nullum Superiorem dispensare posse habetur ex Concil. Trident. loco citato cap. 1. De Summo Pontific. quid tenendum sit, explicatum videri potest apud eundem Azorium in præced. cap. 7. De ijs autem quæ huius tertij generis sunt, dicere oportet in hoc cap. Et quidem de spectantibus ad castitatem nihil aliud occurrit dicendum, quam commendatissimam esse debere omnibus Religiosis: vt pote, qui hæc ex parte teneantur vitam celestem ducere, puritatem imitando Angelorum, quibus per votum ipsum castitatis (se nuptiarum omnino expertes reddendo) similes fiunt, iuxta illud Matth. 22. In resurrectione neq; nubent neq; nubentur, sed sunt sicut Angeli Dei in celo. Quod caue ne accipere vt existimes sub votum castitatis cadere solummodo abstinentiam ab vsu matrimonij. Nam simul etiam cadit, quæ cumq; alia, ab omni eo quod castitati repugnat: siue sit verbum, siue cogitatio: ita vt peccatum grauius sit in Religioso, quam in seculari non habente votum castitatis; cum in hoc, luxuria tantum; & in illo adhuc sacrilegij rationem habeat; vt bene notat Sylu. in verbo Religio 6. quæst. 8. sicq; duplicis malitiæ reus sit, vbi alter tantum est vnus; vnde non sufficitei, vt in confessione dicat fornicatus sum, nisi aperiat se reum esse violati voti. De ijs autem quæ ad obedientiam & paupertatem religiosam spectant aliquot documenta occurrunt proponenda pro ratione iudicandi de peccatis quæ contra votum de illis Deo factum, contingit committi.